

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1236/2021
18.06.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Катарине Манојловић Андрић, Марине Милановић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ивана Трајковић адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство одбране - ВП ... Прокупље, коју заступа Војно правобранилаштво - Одељење у Нишу, ради накнаде трошкова исхране у току рада и регреса за годишњи одмор, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1987/2020 од 04.02.2021. године, у седници већа одржаној дана 18.06.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1987/2020 од 04.02.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1987/2020 од 04.02.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П1 753/17 од 22.01.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности тог суда. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена на исплату накнаде трошкова регреса за годишњи одмор у периоду од септембра 2014. године до маја 2017. године, у новчаним износима наведеним у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена на исплату накнаде трошкова исхране у току рада за период од септембра 2014. године до маја 2017. године у укупном износу од 5.000,00 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да накнади туженој трошкове парничног поступка у износу од 6.000,00 динара у року од осам дана од дана пријема писаног отправака пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1987/2020 од 04.02.2021. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Прокупљу П1 753/17 од 22.01.2020. године у другом, трећем и четвртном ставу изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је, на основу члана 404. ЗПП, благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Ревизија предвиђена наведеном одредбом (посебна ревизија) може се изјавити само због погрешне примене материјалног права. Због тога се Врховни касациони суд, при оцени дозвољености посебне ревизије тужиоца, није упуштао у разматрање његових навода о учињеним битним повредама одредаба парничног поступка.

Према члану 404. став 1. ЗПП, посебна ревизија је дозвољена ако постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначи судска пракса или да ново тумачење права.

У конкретном случају, по оцени Врховног касационог суда, нема правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Побижана пресуда не одступа од судске праксе у споровима за наплату трошкова исхране и регреса професионалних војних лица, о којима се одлучује применом прописа о платама државних службеника и намештеника.

У том контексту, не постоји ни потреба за новим тумачењем меродавног материјалног права. Одредба члана 8. став 5. Закона о Војсци Србије прописује да се на права и дужности професионалних војних лица (официр, подофицир и професионални војник) и војних службеника која нису уређена тим законом или посебним законом или другим прописом примењују прописи о државним службеницима, општи прописи о раду и посебан колективни уговор за државне органе. Општи прописи о раду, садржани у Закону о раду, сходно члану 2. став 2. тог закона примењују се и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није другачије одређено (супсидијерна примена). Законом о државним службеницима прописано је да државни службеник има право на плату, накнаде и друга примања према закону којим се уређују плате у државним органима (члан 13). Законом о платама државних службеника и намештеника није уређено питање трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, али је чланом 39. тог закона прописано да се Посебним колективним уговором за државне органе могу утврдити друга примања државних службеника према општим прописима о раду. Према члану 29. став 2. Посебног колективног уговора за државне органе, коефицијент за обрачун и исплату плата државних службеника и намештеника садржи и накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

У спору за наплату новчаног потраживања из радног односа о дозвољености ревизије одлучује се на основу члана 403. став 3. ЗПП. Према тој одредби, ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побижаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У овом случају вредност предмета спора побижаног дела (члан 28. став 1. ЗПП) износи 86.574,50 динара и очигледно је нижа од вредности меродавне за дозвољеност ревизије, предвиђене наведеном законском одредбом.

Следствено изложеном, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП,
одлучено је као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић